

STAR WARS™

ТЪМНИТЕ

СИТСКИ ЛОРДОВЕ

ПОЛ С. КЕМП

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Lords of the Sith*

Copyright © & ТМ 2016 Lucasfilms Ltd.

www.starwars.com

Превод Ангел Ангелов

Редактор Петя Дочева

Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-1687-7

Преди много години, в една далечна галактика....

Осем години след като Войната на клонингите опустошава Галактиката, Републиката вече не съществува и Империята господства. Мъжът, който управлява като император, е прикрит ситски лорд и държи Галактиката здраво в хватката си с помощта на своя могъщ ученик Дарт Вейдър и всички ресурси на огромната имперска военна машина.

Под предлог, че това е необходимо за опазването на мира и реда, всеки, изразил несъгласие, е смачкван и свободата се превръща само в спомен. Но тук-там проблясват и се разгарят искрите на съпротивата, не по-горещи от искрата на Движението за свободен Рилот, предвождано от Чам Синдула.

Сега, след като са нанесли множество малки удари срещу имперските войски, контролиращи техния свят, Чам и неговите борци за свобода ще се опитат да нанесат фатален удар на Империята и да я потопят в хаос, като се прицелят в самото ѝ сърце – Император Палпатин и Дарт Вейдър...

ПЪРВА ГЛАВА

ВЕЙДЪР ДОВЪРШИ МЕДИТАЦИЯТА СИ И отвори очи. От черната прозрачна стомана на херметичната камера за медитации го гледаше бледото му, белязано от огъня лице. Без невронната връзка към бронята, той усещаше чуканите на краката си, нараняванията по ръцете, вечната болка в плътта. Тя бе добре дошла за него. Подхранваше омразата му, а омразата му даваше сила. Някога, като джедай, той медитираше, за да намери покой. Сега медитираше, за да изостри още повече гнева си.

Дълго се визира в отражението си. Раните бяха деформирали и пречупили тялото му, но и бяха усъвършенствали духа му, бяха подхранили връзката му със Силата. Страданието бе му донесло прозрение.

Автоматизирана метална ръка вдигна бронирания шлем и екрана над главата му, преди отново

неизбежно да се спуснат. Очите на маската, които всяваха ужас у мнозина, не можеха да се сравнят със собствените му очи под нея. В погледа му проблясваше контролирана, съдържана ярост. Вторичният респиратор, все още свързан към него – както през *цялото време* – скриваше остатъците от устата му и звукът от дишането му отекваше в стените.

Използвайки Силата, той активира автоматизираната ръка. Тя се спусна и шлемът и лицевият екран обвиха главата му в метал и пластостомана – черупката, в която съществуваше. Той приветства болезнените пробуждания, когато невронните игли на шлема се забиха в черепа и основата на гръбнака, обединявайки тялото и ума му с бронята и създавайки взаимосвързано устройство.

Когато човекът и машината ставаха едно, той не усещаше липсата на краката си и болката в плътта, но омразата оставаше, яростта го изгаряше. Чувстваше се най-здраво свързан със Силата, когато изпитваше тази изпепеляваща ярост.

С усилие на волята той нареди на бордовия компютър да скачи първичния респиратор с вторичния и да затвори херметично шлема при шията, така че да го изолира напълно. Почувства се у дома.

Преди мразеше бронята, усещаше я чужда, но сега не беше така. Беше осъзнал, че съдбата му е винаги да я носи, както съдбата му на джедай винаги е

била да предаде принципите им. Било е предопределено да се изправи срещу Оби-Уан на Мустафар и да се провали... и проваляйки се, да научи своя урок.

Бронята го отделяше от Галактиката – от всеки друг, и го правеше изключителен. Освобождаваше го от нуждите на плътта и грижите за тялото, които го бяха измъчвали, и му позволяваше да се съсредоточи само върху връзката си със Силата.

Той знаеше, че бронята всява ужас у другите, и това му доставяше удоволствие. Ужасът бе инструментът, с който постигаше целите си. Веднъж Йода му бе казал, че страхът води до омраза, а омразата – до страдание. Ала Йода грешеше. Страхът беше инструментът, с който силните плашеха слабите. Омразата бе източникът на истинската сила.

Властването на силните над слабите не водеше до страдание, а до *ред*. Със самото си съществуване Силата определяше, че силните трябва да властват над слабите – тя изискваше да има ред. Джедаите така и не го бяха проумели и затова бяха разбрали погрешно Силата, което бе довело до унищожаването им. Но учителят на Вейдър го разбираше, така че те бяха силни. И властваха.

Той се изправи. Дишането му отекуваше оглушително в ушите му и в камерата. Отражението му върху лъскавата стена беше огромно и тъмно.

Махна с ръка и при мисловната команда стените

на овалната камера за медитации станаха прозрачни, вместо отразяващи.

Камерата се намираше в центъра на личните му помещения на борда на „Опасни“.

Погледна нагоре към големия илюминатор, през който се разкриваше Галактиката с безбройните ѝ светове и звезди.

Негов дълг бе да властва над тях. Сега разбираше това. Такава беше недвусмислената воля на Силата. Простото съществуване без подходящото управление означаваше хаос и безпорядък и бе неефективно. Целта на недоловимата, но вездесъща Сила беше да създава ред и тя бе инструментът, с който редът можеше и трябваше да бъде наложен, но не чрез хармония или мирно съвместно съществуване. Такъв бе подходът на джедаите – глупав подход, който се бе провалил и бе довел до още по-голям хаос. Вейдър и неговият учител налагаха ред по един-единствен начин, диктуван от Силата – чрез завоевания и чрез натиск, подчинявайки слабите на волята на силните.

Историята на влиянието на джедаите в Галактиката бе история на хаос и на спорадичните войни, предизвикани именно от хаоса. Историята на Империята бе история на наложени мир и ред.

Интеркомът издаде мелодичен звън – информация, че го очаква съобщение. Той го активира и пред него се появи холограмата на командира на „Опас-

ни“ – капитан Луит, с орлов нос и посивяла коса.

– Лорд Вейдър, имало е инцидент в корабостроителниците на Яга Майнър.

– Какъв инцидент, капитане?

Светлините от компютрите на мостика примигваха или угасваха в зависимост от пулса на кораба и движенията на малкия екипаж борци за свобода, събрани от кол и въже, които стояха зад пултовете за управление. Чам седеше в капитанското кресло и поглеждаше ту към екрана, ту към скенера, повтаряйки си думите, които отдавна бе вдълбал в съзнанието си, за да си ги припомня, когато е необходимо.

Не съм терорист, а борец за свобода. Не съм терорист, а борец за свобода.

Чам се сражаваше за своя народ и Рилот от почти едно стандартно десетилетие. Бореше се за свободен Рилот, когато Републиката се опита да го анексира, бореше се и сега за него срещу Империята, която искаше да го ограби.

Свободен Рилот.

Тази фраза, тази концепция бе пътеводната звезда, около която животът му щеше винаги да се върти. Защото Рилот не беше свободен.

Както Чам се опасяваше още по време на Войната на клонингите, един добронамерен окупатор на Рилот бе заменен от друг, не толкова добронамерен,

и чрез алхимията на амбицията Републиката се бе превърнала в Империя.

Върху имперските звездни карти означаваша Рилот като „Имперски протекторат“.

Родният свят на Чам бе посочен като „свободен и независим“, но така можеше да се нарича само с ирония, тъй като всъщност бе точно обратното.

Защото Рилот не беше свободен.

Орн Фрий Таа, дебелият представител на Рилот в пълния с ласкатели имперски сенат, узакони абсурдните искания на Империята, давайки мълчаливото си съгласие за тях. Но, от друга страна, в Рилот винаги се намираха колаборационисти или такива, които с готовност свеждаха гръб под ботуша на щурмоваците.

И така... Рилот не беше свободен.

Но някой ден щеше да бъде. Чам щеше да се погрижи за това. През годините вербува и обучи стотици хора, които споделяха възгледите му, като по-вечето бяха туай'леки. Създаде мрежа от приятелски контакти и информатори в цялата система на Рилот. Изгради скрити бази с оборудване. Организира много набези срещу Империята, които не бяха до-там точни, но въпреки това имаха резултат. Дюзината мъртви имперски войници бяха мълчаливо свидетелство за нарастващата ефикасност на Движението за свободен Рилот.

Не терорист, а борец за свобода.

Той сложи леко ръка върху рамото на жената, която управляваше кораба, и усети напрегнатите ѝ мускули. Като повечето членове на екипажа и самия Чам тя беше туай'лек, та Чам дълбоко се съмняваше, че е летила на нещо по-голямо от катер в каньоните, още по-малко на въоръжен крайцер, какъвто управляваше в момента.

– Просто дръж здраво кормилото – рече ѝ той. – Не очакваме чудеса от теб.

– Поне така се надяваме – добави Исвал, която стоеше зад Чам.

Жената въздъхна и кимна. Нейните лекку – двете пипала върху главата ѝ, които се спускаха от тила до раменете ѝ – се отпуснаха с облекчение:

– Да, сър. Не очаквате чудеса.

Исвал застана до Чам, вперила поглед в екрана.

– Къде са те? – попита тя. Синята ѝ кожа потъмня, пипалата ѝ потрепваха, а това бе знак за раздразнението ѝ. – Минаха дни, а няма никаква вест.

Исвал винаги мърмореше. Вечно беше неспокойна – все едно бе затворена в клетка, която само тя виждаше и обхождаше, изпитвайки отново и отново здравината на решетките. Напомняше му за собствената му дъщеря, Хера, която ужасно му липсваше в моментите, когато допускаше това чувство. Чам ценеше желанието на Исвал за движение, за действие.

Двамата бяха пълни противоположности – тя беше безразсъдна, той обмисляше всичко, тя беше практична, той – принципен.

– Успокой се, Исвал – меко каза той.

Казваше го често и на Хера.

Въпреки спокойния си тон, стискаше изпотените си от напрежение ръце зад гърба си. Погледна дисплея за данни на мостика. Почти беше време.

– Още не закъсняват. Още не. Ако са се провалили, досега щяхме да знаем.

– Ако са успели, също щяхме да знаем, нали? – контрира го тя.

Чам поклати глава и неговите лекку се разлюляха.

– Не съвсем. Щяха да се движат тихо. Пок много добре знае, че е рисковано да изпраща съобщения. Освен това ще трябва да се доближи и до някой газов гигант, за да презареди. А може и да бяга от преследвачи. Налага се да изминат доста голямо разстояние.

– Все щеше да намери начин да изпрати вест – настояваше тя. – Може да са взривили кораба при опит за отвличане. Или всички да са мъртви. Или още по-лошо.

Изрече думите високо. Неколцина от екипажа вдигнаха глави от уредите и на лицата им се изписа тревога.

– Може и така да е, но не е. – Той сложи ръка на

рамото ѝ. – Спокойно, Исвал. Успири се.

Тя направи гримаса и преглътна с мъка, сякаш искаше да се отърве от лош вкус в устата. Отдръпна се встрани и започна да крачи напред-назад.

– Да се усмиря ли? Мирът е за мъртвите.

– Значи ще трябва да повоюваме още, нали? – усмихна се Чам.

Тя спря и се подсмихна – никога не се усмихваше широко. Чам имаше само бегла представа какво са ѝ сторили като робиня, но бе сигурен, че е ужасно. Беше изминала дълъг път.

– Не се разсейвайте, хора – нареди той. – Бъдете нащрек.

Празното пространство на мостика скоро се изпълни с тишина. Надеждата, рееща се в нея, бе крехка и мимолетна и можеше да бъде разбита от всяка грешна дума. В неумолимата гравитация на очакването погледите се насочваха към дисплея за данни, който отброяваше времето. Но още нямаше нищо.

Чам бе скрил крайцера в пръстените на един от газовите гиганти на системата. Металната руда в скалистите отломки, които образуваха пръстените, предпазваше кораба от сканиране.

– Пилот, вдигни ни над равнината на пръстените – заповяда Чам.

Въпреки че системата не беше отбелязана на картите, бе рисковано да изкарат крайцера от укритието

на пръстените на планетата. При по-основно проучване корабът щеше да бъде открит, а имперските сонди и скаути бяха навсякъде, тъй като Императорът се опитваше да затегне хватката си над Галактиката и да потушава всеки бунт. Ако ги забележеха, трябваше да бягат.

– Увеличете образа, щом излезем от отломките.

Екранът щеше да покаже далеч по-малко от дългообхватните сензори, но Чам искаше да види с очите си, а не да разчита на показанията.

До него Исвал не спираше да крачи.

Корабът се издигна над обръчите от лед и скали и на екрана се появи външната част на системата, където само един скалист и необитаем планетоид обикаляше в орбита около мъждивата ѝ звезда – и безбройните звезди, примигващи в мрака отвъд. От десния борд се виждаше отдалечена на светлинни години мъглявина, която оцветяваше малък участък от пространството в кървавочервено.

Чам се втрени в екрана напрегнато, сякаш бе способен да изтегли другарите си през хиперпространството с усилие на волята, стига да можеха изобщо да скочат. Операцията бе рискована, но Чам реши, че си заслужава, за да осигури повече тежки оръжия и да принуди Империята да отклони ресурси от Рилот. Искаше му се да отправи по-сериозно, недвусмислено послание, че някои от туйлеките

на Рилот няма да приемат просто така имперското управление. Искаше му се да е искрата, която да възпламени Галактиката.

– Хайде, Пок – прошепна той и пипалата му трепнаха неволно. Беше изнервен.

Познаваше Пок от години и го наричаше свой приятел.

Исвал бълваше туай'лекски ругатни.

Чам наблюдаваше дисплея за данни, но определеното време настъпи и отмина, отнасяйки надеждите на екипажа. Разнесоха се тежки въздишки, лекку увиснаха.

– Спокойно – меко каза Чам. – Ще чакаме. Докато разберем какво се е случило.

– Ще чакаме – кимна Исвал.

Тя крачеше по палубата с поглед, впит в екрана, сякаш го предизвикваше да ѝ покаже онова, което не искаше да види.

Миговете се точеха. Членовете на екипажа се размърдаха неспокойно на местата си и скришом размениха пълни с разочарование погледи.

Чам с усилие отпусна стиснатата си челюст.

Инженерът, който отговаряше за сканирането, разруши магията.

– Получавам данни! – възкликна тя.

Чам и Исвал хукнаха към скенера. Всички ги наблюдаваха.

– Кораб е – продължи инженерът.

Сред екипажа на мостика се разнесе шепот на задоволство и облекчение. Чам почти чуваше усмивките им. Погледна показанията.

– Имперски транспортен кораб – заяви той.

– *Нашият* имперски транспортен кораб – натърти Исвал.

Неколцина членове на екипажа нададоха сподавени възгласи на одобрение.

– Останете на постовете си, хора – предупреди ги Чам, но сам не сдържа широката си усмивка.

– Вече наблизават – обади се инженерът. – Те са, сър. Те са! Сигнализират ни.

– Пусни ги на високоговорителя – нареди Чам. – Междувременно предупреди екипа за разтоварване. Трябва да качим тези оръжия на борда и да унищожим кораба веднага щом...

Разнесе се пукот на статични смущения, след което се чу напрегнатият глас на Пок:

– Веднага се махайте оттук! Просто тръгвайте!

– Пок? – обади се Чам, въодушевлението на екипажа премина в тревога. – Пок, какво има?

– Вейдър, Чам. Веднага се махайте оттук! Мислех, че сме се измъкнали от преследвачите. Скачахме през различни системи, за да се отървем от тях. Реших, че са ни изгубили, но още ни преследват! Тръгвай, Чам!

Инженерът вдигна поглед към Чам, бледолилавата кожа на лицето ѝ бе започнала да става тъмносива.

– От хиперпространството излизат още кораби, сър. Повече от дузина са и са малки – гласът ѝ се напрегна и тя добави: – Вероятно са V-изтребители. Може би интересептори.

Чам и Исвал изругаха в един глас.

– Заемете постове си, хора! – заповяда Чам.

Изработеният по поръчка Ета-интерсептор на Вейдър, който водеше ескадрилата с изтребители, се появи, когато осеяният със звезди тунел на хиперпространството изчезна и го замени мракът на обикновеното пространство. С бързо сканиране откри отвлечения транспортен кораб с оръжия, който преследваха през няколко системи, докато той се опитваше да се измъкне към Пръстена. Корабите от ескадрилата откачиха пръстените на хиперпространствените си двигатели.

По задната част на корпуса на тежковъоръжения транспортен кораб, близо до трите двигателя, зад издутия център на трюма, имаше следи от леки повреди от огъня на бластерите.

– Формация за атака – заповяда Вейдър. Останалите пилоти от ескадрилата потвърдиха заповедта и застанаха във формация.

Загрижен да не би бандитите да са излезли от хиперпространството, за да вкарат ескадрилата в засада, той набързо сканира цялата система. Сензорите на интерсептора не бяха от най-чувствителните, но показваха два огромни газови гиганта с пръстени, всеки от които с двадесет и повече луни, астероиден пояс между планетите и звездата на системата, както и няколко планетоида във външната ѝ част. Иначе звездната система бе необитаема и пуста.

– Сканирането не показва други кораби в системата – обяви Вейдър.

– Потвърдено – отвърна командирът на ескадрилата.

По комуникационния канал се разнесе гласът на единия от пилотите:

– Зареждат двигателите за нов скок, лорд Вейдър.

– Следвайте ме – нареди Вейдър и ускори, готов за атака. – Не им позволявайте да скочат отново.

V-изстребителите и интерсепторът на Вейдър бяха далеч по-бързи и по-маневрени от транспортния кораб и бързо скъсяваха разстоянието помежду им. Вейдър не си направи труда да погледне уредите. Осланяше се на Силата и както винаги летеше по усет.

Още преди интерсепторът и V-изстребителите да влязат в обсега на бластерите, от единия двигател на транспортния кораб изригна синкав пламък и той

изгоря. Бандитите бяха претоварили кораба, опитвайки се да избягат.

– Искам да свалите щитовете им и да извадите от строя останалите два двигателя – каза Вейдър. Изваждането на двигателите от строя щеше да попречи на кораба да направи нов скок в хиперпространството. – *Не* разрушавайте кораба.

По-тежкото въоръжение на транспортния кораб бе с по-далечен обсег от този на бластерите на интерсептора и V-изстребителите и Вейдър откри огън, преди да влязат в обсега на собствените си оръжия.

– Дръжте оръжията в готовност, предприемете избягващи маневри – нареди водачът на ескадрилата, когато автоматизираната оръдейна кула на транспортния кораб изпълни пространството между корабите със зелени линии.

Изстребителите смениха посоката си, като се въртяха и пикираха.

Вейдър по-скоро усети бластерите на транспортния кораб. Зави рязко наляво, след това надясно, после пикира няколко градуса надолу, приближавайки към него.

Зелена линия закачи отляво единия V-изстребител. Крилото му се пръсна, той избухна в пламъци и започна да се върти, отдалечавайки се към планетната система.

По-големите, въртящи се на шарнири „балонни“

оръдейни кули от двете страни по оста на транспортния кораб, се завъртяха и изстреляха мощни импулси червена плазма.

– Увеличете разстоянието – нареди водачът на ескадрилата по комуникационния канал. – Увеличете го!

Заряд червена плазма уцели единия V-изстребител точно в средата и го изпари.

– Съсредоточете огъня върху задните щитове – нареди Вейдър, докато интерсепторът се промушваше между червените и зелените линии, за да излезе от обсега им. Той откри огън и бластерите изстреляха двойни плазмени лъчи към задните щитове. Стреляше под ъгъл с цел отражението да е максимално. Не искаше да пробие щитовете и да повреди кораба, а само да ги изтощи, за да паднат.

Останалите от ескадрилата сториха същото и удариха кораба от множество ъгли. Корабът потрепери под яростната атака и щитовете му заблестяха под напора на енергията, видимо отслабващи след всеки изстрел. Ескадрилата подмина товарния кораб, чиито червени и зелени изстрели я преследваха.

– Поддържайте разстоянието, не се приближавайте и се завъртете за нова атака – нареди командирът. – Разделете се и минете под него.

Корабите на ескадрилата се разделиха вляво и вдясно, завиха назад и надолу и поеха нов курс за

прихващане. Вейдър намали скоростта и изостана назад.

– Свалете щитовете им, командири – каза той. – Имам нещо наум.

Пок беше оставил канала отворен, за да могат Чам и екипажът му да чуват какво става на мостика на отвлечения транспортен кораб. Той крещеше заповеди, а някой обявяваше курсовете за нападение, по които се приближаваха V-изтребителите, чуваше се грохотът на бластерните изстрели върху щитовете.

– Пок! – извика Чам. – Можем да помогнем!

– Не! – възрази Пок. – Единият ни двигател е извън строя. Все още не можем да заредим, а някъде зад тези V-изтребители има звезден разрушител. Нищо не можете да направите, Чам. – След това Пок изкрещя на някого от екипажа: – Оправете хипердвигателя!

По обратната връзка на комуникационния канал се разнесе пукот от статични смущения, предизвикан от експлозия.

– Мощност на щитовете десет процента! – извика някой на мостика.

– Хипердвигателят още не работи! – изкрещя друг.

Исвал сграбчи ръката на Чам толкова силно, че

го заболя.

– Трябва да им помогнем – каза тя с нисък, дрезгав глас.

Ала Чам не виждаше какво могат да сторят. Ако напуснеше прикритието на пръстените, V-изстребителите или интерсепторите, или каквито там бяха, щяха да ги засекаат на скенерите си, а познавайки пилота и кораба си, не си правеше илюзии какво ще се случи, ако ги открият.

– Не – обърна се Чам към пилота. – Остани на позиция.

Вейдър гледаше как транспортният кораб рязко зави ляво на борд, заемайки такава позиция, че оръжията и от двете „балонни“ кули от средната част да стрелят по приближаващите се изстребители. Веднага щом навлязоха в обсега им, автоматизираните куполи и „балонните“ кули откриха огън и изпълниха пространството с лъчи свръхнагрятата плазма. V-изстребителите пикираха и се въртяха, избягваха изстрелите, движейки се спираловидно през мрежата от зелена и червена енергия.

Вейдър, който бе изостанал назад, пилотираше кораба между изстрелите над и под тях. Трети V-изстребител беше уцелен от оръдейната кула и се взриви. Останките му се посипаха върху капака на кокпита на Вейдър, когато той прелетя през пламъците.

Когато V-изстребителите навлязоха в обсега на бластерите, те откриха огън и щитовете на транспортния кораб паднаха почти веднага.

– Щитовете им паднаха, лорд Вейдър – докладва водачът на ескадрилата.

– Аз ще се заема с двигателите – каза Вейдър. – Разрушете кулите и средната „балонна“ кула от десния борд.

Пилотите от ескадрилата, подбрани заради превъзходните си умения и доказан брой свалени вражески кораби, направиха точно това, което им бе наредено. Корпусът на транспортния кораб бе озарен от малки експлозии и оръдейните гнезда изчезнаха сред огнени цветя. Корабът потрепери от удара. V-изстребителите пикираха край него, издигнаха се и завиха, за да се върнат обратно.

Междувременно Вейдър смени курса си наляво и надолу, прицели се в двигателите и стреля веднъж, после още веднъж. Задната част на транспортния кораб бе разтърсена от експлозии и в космоса се разлетяха парчета от двата двигателя. Последваха вторични експлозии, корабът се разтърси, но остана невредим. Вейдър намали скоростта, за да я изравни с неговата.

– Сега се движат по инерция, сър – обади се командирът на ескадрилата. – Когато „Опасни“ пристигне, може да издърпа транспортния с привличащ

лъч в един от доковете.

– Няма да допусна престъпниците да останат на борда толкова дълго – отвърна Вейдър. Той знаеше, че бандитите ще се опитат да взривят кораба – в трюма имаше достатъчно оръжия, за да го сторят. – Ще се кача на борда.

– Сър, скобите за скачване на този кораб са доста повредени и той няма док за кацане – предупреди го командирът на ескадрилата.

– Наясно съм с това, командире – отвърна Вейдър.

Единствената „балонна“ кула – управлявана от единия бандит – се завъртя и откри огън по Вейдър. Оставяйки се на Силата да го води, той накара кораба да се мята ту на едната, ту на другата страна и изпреварвайки изстрелите на бластерите, се насочи право към „балона“. Можеше да види стрелеца зад прозрачния капак, да усети незначителното му присъствие през паяжината на Силата.

– Сър... – обади се отново командирът, когато V-изстребителите направиха кръг и се върнаха обратно, но Вейдър не даде знак, че го е чул.

Той натисна превключвателя и разхерметизира кокпита на интерсептора – бронята му го предпазваше от вакуума. После, докато доближаваше средната част на транспортния кораб, все така лавирайки, за да избегне насрещния огън, избра съседно на оръ-

дейния „балон“ място и с помощта на Силата мислено се хвана здраво за него.

Интерсепторът му се стрелна към оръдейния „балон“, насочвайки се право към него. Доволен от зададената траектория, той откопча коланите, изключи системите за безопасност на интерсептора, отвори люка на кокпита и се изстреля в празното пространство.

Веднага се завъртя в нулевата гравитация. Корабът и звездите бързо сменяха позициите си пред очите му. Въпреки това все така се държеше мислено за дръжката на въздушния шлюз, а херметично затворената му броня поддържаше живота му във вакуума. Респираторът отекваше оглушително в ушите му.

Корабът му се заби в „балонната“ оръдейна кула и в транспортния кораб. Понеже вакуумът не предаваше звук, сблъсъкът стана в зловеща тишина. За момент избухнаха пламъци, но миг по-късно вакуумът ги угаси. Към космическото пространство полетяха отломки и транспортният кораб се наклони.

***

По връзката отекна мощен гръм. Виеха сирени. На мостика на Пок избухна взрив от гласове.

– Пок, какво се случи току-що? – попита Чам. –
Добре ли сте?

– Сблъсък. Добре сме. Дайте информация за по-

раженията – нареди Пок на някого на мостика. – Незабавно някой да отиде там.

– Сър! Сър! – извика командирът на ескадрилата и ужасът в гласа му отекна по комуникатора в шлема на Вейдър. – Лорд Вейдър! Какво стана, сър?

– Скачвам се с транспортния, командире – отвърна Вейдър спокойно.

Използвайки Силата, той спря да се върти и се изтегли към зейналия димящ отвор, който интерсепторът му бе пробил в корпуса на транспортния кораб. От краищата на отвора висяха маркучи и електрически кабели, от тях в космоса изтичаха газове и хвърчаха искри. Част от крилото на неговия кораб бе оцеляла и се бе забила в преградната стена. Останалото беше се изпарило при удара.

Вейдър се издърпа през цялата тази разруха и застана сред останките от разхерметизиран коридор. Разбитата палуба бе осеяна с парчета метал и електроника, от които се виеше дим.

През отвора в стената той видя как V-изтребителите профучават покрай транспортния кораб.

– Сър? – обади се отново командирът на ескадрилата.

– Всичко е под контрол, командире – отвърна Вейдър.

По комуникационния канал се чуха ругатни.

– Спазвайте дисциплина по комуникационния канал – изляя водачът на ескадрилата, но Вейдър долови по гласа му, че и той е смаян. – Милорд... на борда на транспортния има десетки бандити.

– Няма да е задълго, командире – увери го Вейдър. – Сега задължението ви е да ме екскортирате. Ще ви уведомя, ако е нужно друго.

Настъпи пауза, после командирът отвърна:

– Разбира се, сър.

Автоматичните системи за сигурност на транспортния кораб бяха изолирали херметично коридора със защитна врата, но Вейдър знаеше кодовете. Мина през останките и въведе кода. Огромната врата се плъзна и от коридора със съскане излезе въздух под налягане. Той влезе и затвори херметичната врата зад себе си. Натисна още няколко клавиша на компютъра на стената и възстанови нормалното налягане в коридора. От високоговорителите на стената се разнесе острият вой на алармата на транспортния кораб, предупреждаваща за пробив в корпуса.

В края на коридора се отвори люк и от него се показва мъж туайлек с пурпурна кожа и набързо стъкмена броня. Когато видя Вейдър, пипалата му трепнаха, очите му се разшириха от изненада и той посегна към бластера на колана си. Докато го измъкне и дръпне спусъка, Вейдър извади и включи меча си. Той отрази бластерния изстрел към стената, вдигна

свободната си ръка и я протегна, използвайки Силата. Стисна с два пръста като с клещи трахеята на туай'лека и с помощта на Силата я затвори.

Той трескаво се опита да вкопчи ръце в гърлото си, но силата на Вейдър го вдигна от палубата. Въпреки това не изпусна оръжието и макар да се задушаваше, насочи бластера към Вейдър и натисна спусъка. Вейдър просто го държеше за гърлото и небрежно отбиваше изстрелите със светлинния си меч. Не искаше да губи време и премести ръката си наляво, после надясно и запрати туай'лека в стената със Силата. От удара костите му се строшиха. Вейдър остави тялото да се свлече на пода. От комуникатора на колана на туай'лека се разнесе глас:

– Тимо! Тимо! Какво става? Чуваш ли ме? Чуваш ли ме?

Вейдър изключи светлинния меч, вдигна комуникатора и остави да се чуе само звукът от респиратора му.

– Кой е?

Единственият отговор бе дишането му.

– Тимо, ти ли си? Добре ли си?

– Сега ще дойда за теб – каза Вейдър.

Той смачка комуникатора в юмрука си, включи светлинния меч, прекрачи тялото на мъртвия туай'лек и закрачи по коридора.

ЗА АВТОРА

Пол С. Кемп е автор на бестселърите на „Ню Йорк Таймс“ „Междузвездни войни: Обратно течение“, „Междузвездни войни: Старата Република: Измамените“ и „Междузвездни войни: Насрещно течение“, както и на девет фентъзи романа от поредицата „Забравените царства“, и много разкази. Пол С. Кемп живее и работи в Грос Пойнт, Мичиган, със съпругата и децата си, и две котки.

www.paulskemp.com
[Facebook.com/paulskemp](https://www.facebook.com/paulskemp)
[@Paulskemp](https://www.instagram.com/Paulskemp)